

Nguyễn Rửa Đảo Ác Mộng

Contents

Nguyễn Rửa Đảo Ác Mộng	1
1. Chương 1: Giải Thoát	1
2. Chương 2: Nguyễn Rửa	3
3. Chương 3: Mạo Phạm	6
4. Chương 4: Đầu Mối	7
5. Chương 5: Hi Vọng Không Bị Nuốt	10
6. Chương 6: Người Muốn Chết Sao?	12
7. Chương 7: Nguyễn Rửa	13
8. Chương 8: Tê Đại	15
9. Chương 9: Hoàn	16
10. Chương 10: Phiên Ngoại	18

Nguyễn Rửa Đảo Ác Mộng

Giới thiệu

Edit: Siren. Thể loại: Cực đoan không chứa thủ đoạn nào công, ôn nhu phúc hắc chiếm hữu dục cường thụ, thụ sủng cô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-rua-dao-ac-mong>

1. Chương 1: Giải Thoát

Mọi chuyện, tôi phải bắt đầu từ nơi nào nhỉ?

A, đúng, hiện tại tôi đang ở một nơi gọi là đảo Duy Phổ, là một hòn đảo nhỏ xa xôi trên Zya đại lục, nhân khẩu ít ỏi, toàn bộ đảo chỉ có năm hộ gia đình, thường ngày dựa vào một cái nhỏ thuyền tới hướng về với đảo cùng lục địa trong lúc đó, nơi này bần cùng, lạc hậu, ngu muội không thể tả. Hơn nữa trên đảo chỉ có một hùng tử là tôi, thật ra trước kia có hai người, một hùng tử khác gọi là An Nam, thế nhưng 5 năm trước đã cùng thư phụ của hắn rời khỏi đảo, lưu lại một mình tôi cô đơn trên hòn đảo này ứng phó với đám thư tử còn lại.

Thật ra tôi cũng muốn rời khỏi chỗ này.

Bởi vì toàn bộ ánh mắt của thư tính trên đảo nhìn tôi, cùng với sự lớn lên của tôi càng ngày càng trắng trợn, mà thư phụ của tôi thân thể lại càng ngày càng tệ, hắn đã từng muốn mang tôi rời đi, nhưng ngay trước khi rời đi đã xảy ra một chuyện.

Khi đó tôi cùng An Nam ở trong rừng nô đùa, giữa chừng lại bị bốn cái thư tử trên đảo bao vây, bọn họ còn chọc ghẹo An Nam, để bảo vệ hắn, tôi đã chắn phía trước, cuối cùng An Nam thành công chạy thoát, tôi lại không có may mắn như vậy.

Bị đẩy vào trong rừng cây, từng cái quần áo bị lột ra, những thư tử kia cười ác liệt, như thể đang nhìn một con mồi đáng thương, cho dù trên đất là em trai ruột của bọn họ.

Đúng, trên đảo chúng tôi chỉ có một hùng phụ, năm thư phụ, chúng tôi đều được sinh ra từ một huyết thống duy nhất, như trước kia tôi đã nói, nơi này ngu muội không thể tả, không chút nào để ý đến luân thường đạo lý.

Sau khi mọi chuyện xảy ra, rất nhanh, trong bốn cái thư tử đó có một người mang thai con của tôi, tôi liền không thể không cùng đối phương kết lễ, ở lại trên đảo.

Mà An Nam, ngay ở đêm trước khi kết lễ đã rời khỏi đảo, tôi nghĩ hẳn cũng không chịu được việc loạn luân này, dù sao toàn bộ đảo cũng chỉ có tôi cùng hắn đã từng đi học, cho dù chỉ là cơ bản nhất, đế quốc quy định hùng tử bắt buộc phải trải qua ba năm giáo dục cơ sở.

.....

Sau khi tôi nghe nói An Nam cùng thư phụ đi tới trung tâm đế quốc, Tây Ảnh, ở đó quen được một thư tính ưu tú.

Tôi đã từng gửi cho hắn rất nhiều thư, nhưng cuối cùng đều là đá chìm biển lớn, nhưng tôi vẫn vui cho đối phương. Cũng không phải tôi với hắn có tình cảm gì vượt qua tình bạn, chỉ đơn giản muốn nhìn con đường hắn trải qua cùng của tôi khác nhau thế nào, phong cảnh của con đường ấy có mỹ lệ hay không.

Dù sao với cuộc sống của tôi bây giờ, có thể diễn tả là sống không bằng chết.

Cái đảo này giống như một vòng luân hồi không thể trốn thoát, một đời lại một đời, như thể tuần hoàn cố định, tôi rất nhanh sẽ đi lên con đường của hùng phụ tôi, trở thành hùng tử của bốn anh trai, hoặc là nói thư tử này. Mỗi ngày, như hùng phụ đã từng bị, nuôi nhốt ở trong sân, ban ngày dạy An Mộc đọc sách, buổi tối chờ bọn họ một người lại một người thay phiên nhau tiến vào phòng tôi, giống như một công cụ sinh sản, rõ ràng vừa mới đầy 21 tuổi, cũng đã có sáu đứa con, một hùng tử là An Mộc, năm cái còn lại đều là thư tử. Bởi vì những tiểu thư tử kia vẫn bị thư phụ của chúng mang theo, tôi đối với bọn họ cũng không có cảm tình nhiều lắm, có điều vòng tuần hoàn chết vẫn chưa bao giờ dừng lại, rất nhanh tôi liền phát hiện vẻ mặt của những Tiểu thư tử kia nhìn An Mộc giống như là vẻ mặt thư phụ của bọn họ lúc trước nhìn tôi cùng An Nam, không lý do làm cho người ta cảm ghét.

Không phải là không có nghĩ tới việc chạy đi, đặc biệt là sau khi thấy ánh mắt thư tử của tôi nhìn An Mộc càng ngày càng trở nên dâm tà, tôi liền giờ nào khắc nào cũng lên kế hoạch chạy trốn.

An Mộc mới sáu tuổi, thư phụ của tôi trước đây cũng không đánh chủ ý đến trên người tôi, nhưng những thư tử kia lại muốn nhúng chàm đời kế tiếp, việc này đã vượt ra khỏi ranh giới sự khoan dung của tôi.

Tôi liền gửi thư cho An Nam càng ngày càng nhiều lần, nửa năm sau đó rốt cuộc cũng chờ đến lúc đối phương trở về, đáng tiếc An Nam trở về rõ ràng không phải bởi vì thư của tôi, mà là do thư phụ của hắn bị bệnh chết, nên hắn và thư tử của hắn dự định đưa tro cốt thư phụ về đảo an táng.

Có điều, mặc kệ lý do vì sao, tôi biết tôi rốt cuộc chờ đến cơ hội để có thể chạy ra đảo.

.....

An Nam rời khỏi đảo 5 năm, hắn đã biến hóa long trời lở đất, da thịt trắng hơn tuyết, nhu nhược kiều mị, hoa lệ gấm vóc giống như là vì hắn đo ni đóng giày vậy, mà thư tử của hắn luôn mang một vẻ mặt cao cao tại thượng, đi theo phía sau còn có hai bảo tiêu hộ tống, hiển nhiên là gia cảnh bất phàm.

Đương nhiên tôi cũng nhìn thấy nhân nhạ khinh bỉ trong mắt An Nam đối với tôi, thế nhưng để rời khỏi, tôi vẫn ngồi xuống thỉnh cầu hắn mang tôi cùng An Mộc đi.

Cho dù là xem tại phân tình cảm từ nhỏ đến lớn, tôi lường trước được là An Nam sẽ không từ chối, nhưng nhân tâm thường khó có thể đoán được, An Nam không đồng ý một từ đối với thỉnh cầu của tôi, hắn thậm chí cảm thấy rằng tôi nên ở lại trên đảo, một hùng tử độc thân mang theo hùng tử còn nhỏ đi đến thành thị xa lạ thì sinh hoạt như thế nào? Công tác cho hùng tính mang tính lựa chọn ít, lại không học cao, nếu như xui xẻo bị người khác lừa thì sao.....

An Nam lật ra từng cái từng cái vấn đề mà mỗi buổi tối tôi đã từng nghĩ tới, có thể bên ngoài sẽ đáng sợ, nhưng chẳng lẽ còn đáng sợ hơn con của tôi bị cha đẻ của hắn nhìn chăm chăm sao.

Cuối cùng tôi cũng không nói cái gì, thái độ của An Nam thể hiện ra rồi, hắn cũng không muốn đối nghịch cùng thư tính trên đảo bởi vì tôi.

Hiện tại trên cái đảo này còn lại bốn cái thư phụ (hùng phụ đã chết), bốn thư tử và năm cái Tiểu thư tử, không có một người nào đứng về phía tôi, An Nam cũng vậy, thư phụ của tôi cũng vậy, muốn chạy đi sợ là sẽ phải dựa vào chính mình.

Dứt khoát vào lúc này An Nam dừng lại ở trên đảo đã lâu, mà thứ tôi tự hào nhất là sự kiên trì chờ đợi của mình, bởi vì tôi biết rõ thư tính của tôi, xuất hiện một hùng tính mà so với tôi càng ưu tú, càng xinh đẹp, bọn họ làm sao có thể nhịn được.

Hay là tôi cũng điên rồi, bị cái này đảo bức điên rồi, dĩ nhiên lại muốn cho An Nam người mà từ nhỏ tôi vẫn bảo vệ đến làm mồi dụ. Mồi để dụ thư tính ra.

.....

Quả thật không ngoài dự liệu, không qua mấy ngày một thư tính của tôi liền bắt đầu đùa giỡn An Nam trong bóng tối, sau khi nhìn thấy An Nam luôn luôn nhu nhược vô lực chống đối, ba thư tính khác cũng bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, tôi biết bọn họ không nhào tới cũng chỉ là sợ thư tính của An Nam trở về, thế nhưng động thủ cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Khi cảm nhận được động tác của thư tính ở trên người mình càng ngày càng thô bạo cùng thiếu kiên nhẫn, trong lòng tôi cười càng vui vẻ, sự sung sướng thật sự còn đang chờ phía sau, bởi vì đêm nay cũng chỉ có một thư tử tiến vào phòng tôi, sau khi thư tính đề ở trên người tôi xong việc liền vội vã chạy hướng nhà An Nam.

Lập tức tôi cũng không do dự nữa, đứng dậy lấy ra hành lý đã được giấu kỹ liền ôm An Mộc vẫn đang còn ngủ mơ màng hương về bên tàu chạy trốn.

Vô luận như thế nào tôi cũng muốn dẫn An Mộc chạy đi, rời khỏi nơi bị nguyên rửa này, vĩnh viễn không trở lại!

2. Chương 2: Nguyên Rửa

Như trước kia tôi đã nói, thứ liên kết Duy Phổ đảo cùng Đại lục cũng chỉ có một cái thuyền nhỏ, bởi vì An Nam đến, nên ở trên bến tàu lại có thêm một chiếc thuyền to lớn khác, nhưng việc này cũng chỉ khiến cho việc tôi làm nhiều lên mà thôi.

Sau khi đem An Mộc đặt ở trên thuyền nhỏ, tôi gơ lên cái cuốc đã mang theo khi ra khỏi cửa, liềm mạng đập vào chiếc thuyền lớn, cho đến khi đập ra một lỗ thủng lớn ở đáy thuyền mới ngừng tay. Chỉ cần cái thuyền này không thể xuất phát bình thường, sẽ không ai có thể đuổi theo chúng tôi, đương nhiên, người trên đảo cũng không thể rời đi.

Ánh lửa mơ hồ bắt đầu áp sát về hướng chúng tôi, tôi ném cái cuốc nặng nề nhảy lên thuyền nhỏ.

Đám thư phụ có thể đã phát hiện bên trong ánh lửa hùng hực lao tù đã không còn bóng dáng tôi cùng An Mộc, thế nhưng cũng đã muộn, chúng tôi phá hủy lao tù, muốn bắt đầu hướng về phía tự do, dù cho phía trước chỉ có tử vong đang chờ đợi.

Cái tay mới vừa cầm lấy cuốc còn đang đau, nhưng tôi vẫn kiên định nắm mái chèo, ra sức vùng vẫy lên.

Mái chèo vẩy ra ở trong hồ nước những vòng sóng lăn tăn, sau đó bắt đầu đẩy thuyền tiến lên.

Không lâu, tôi nghe được thanh âm của người rơi xuống nước phía sau, tôi còn nghe được tiếng cười của ác ma đang từ từ đến gần, hê hê hê, hê hê hê.....

Trong nháy mắt, một cánh tay xanh trắng nắm lấy mép thuyền, đầu của tôi ‘vù’ một tiếng trống rỗng, mái chèo to lớn theo bản năng nhấc lên, hung hăng nện ở trên cái đầu vừa mới nhô ra từ trong nước, một lần, hai lần, ba lần.....

Tôi không nhớ rõ chính mình đập bao lâu, lúc lấy lại tinh thần, máu đã nhiễm đỏ chu vi hồ nước quanh thuyền, mà người phía sau cũng không dám tiến lại gần thêm nữa, An Mộc sợ sệt cầm lấy góc áo tôi, chăm chú nhắm mắt lại.

Ban đêm, biển khơi phục yên tĩnh khiến người ta sợ hãi, đi kèm theo đó là gió lạnh thấu xương đánh vào mặt, tôi không nhận được run rẩy cả người, hàm răng bởi vì lạnh giá mà phát ra âm thanh lạch cạch, bên trong bóng tối quý dị như là đang cười.

Lập tức tôi không dám quay đầu lại, máy móc vùng lên hai tay, không ngừng hướng về phía trước đi tới.

Trong đêm tối, hòn đảo phía sau giống như một con thú dữ đang ẩn náu, hai con mắt yếu ớt tỏa ra Hồng Quang, nhìn chăm chăm tôi.....

.....

Như An Nam từng nói, một hùng tử không có học lực, không có kiến thức ở thủ đô căn bản là sẽ không có công tác nào tốt để lựa chọn, đặc biệt là khi mà rất nhiều hùng tử sau khi trưởng thành sẽ trực tiếp kết lễ cùng thư tử, gánh nặng nuôi gia đình toàn bộ giao do thư tính gánh chịu, vì thế công tác chuyên môn đặt ra cho hùng tính đã ít lại càng ít.

Thế nhưng tìm nhiều ngày, cuối cùng tôi vẫn tìm được công tác ở một cửa hàng bán hoa, chủ tiệm của cửa hàng bán hoa – Gail – thấy tôi mang theo Hùng tử còn nhỏ, còn ngoại lệ cho chúng tôi ở lại trên gác xép của cửa hàng bán hoa, bớt đi một khoản tiền thuê phòng.

Đối với chuyện này tôi vô cùng cảm kích, nhưng tôi cũng sẽ không bỏ qua dự vọng chợt lóe lên trong mắt hắn.

Độc thân hùng tử công tác trong cửa hàng của thư tử sẽ xảy ra chuyện gì, tôi đã chuẩn bị tâm lý xong.

Sau khi mọi chuyện dần dần tiến vào quỹ đạo, tôi đem An Mộc đưa đến học viện để đọc sách, tôi hi vọng đem mọi thứ tôi thiếu hụt bù đắp lại cho An Mộc.

Tôi bắt đầu cố gắng quên đi từng chuyện đã xảy ra ở trên đảo, sau đó dựng nên cho chính mình một mộng cảnh tốt đẹp, ở trong mơ, hùng phụ cùng thư phụ đều qua đời từ khi tôi còn nhỏ, sau khi lớn lên thì kết lễ cùng một thư tính bình thường, rồi có An Mộc, đáng tiếc cuối cùng thư tính này do bệnh nặng mà qua đời, tôi liền bắt đầu dẫn An Mộc đi tới nơi thành thị này, dự định cư ngụ xuống.

Tôi còn chưa đem cái mộng này khắc sâu vào trong đầu, Gail đã đưa tôi một cành hoa hồng U Lan, bề ngoài là màu U Lan trầm tĩnh, tản ra mùi hương thơm ngát say lòng người, trên cành nhỏ có hoa nhưng cũng tràn đầy gai nhọn sắc bén.

Hắn nói hoa này giống tôi.

Bình thường điềm tĩnh nhu hòa, nhưng khi đối mặt với sự theo đuổi của thư tính sẽ mở ra gai nhọn trên người, đem những người đến gần đâm đến thương tích khắp người.

Nghe được câu này, tôi chỉ cười cười, sau đó tiếp tục tưới nước cho những bông hoa nhỏ.

Không phải là tôi cần phải trở nên sắc bén, mà là thư tính trời sinh chính là những con thú hoang ăn thịt người, chỉ biết một mực cướp đoạt tác cầu, vĩnh viễn sẽ không suy xét đến cảm thụ của đối phương, dù cho bề ngoài nhìn như một người ôn hòa vô hại, nhưng vượt sắc dưới thân vẫn chưa bao giờ thu hồi lại, nụ cười giả tạo này thật khiến cho người ta buồn nôn.

Gail thật sự cho rằng tôi hoàn toàn không biết những chuyện mờ ám hắn làm, nói cái gì mà do không biết trước kia tôi ở đâu, đem hộ tịch của tôi cùng An Mộc lưu vào của hắn, nói cái gì mà thư tử phía ngoài kia rất nguy hiểm, liền để tôi thu dọn hoa cỏ ở sân sau, không cho cùng người khác gặp mặt, thỉnh thoảng có khi còn tẩy máy tay chân.....

Hắn đang dự định tạo nên một lao tù, nhốt tôi lại sao.

Tôi cười lạnh, không lâu sau đó liền đưa đơn từ chức cho hắn. Sau khi An Mộc tiến vào học viện, mọi chi phí đều sẽ được đế quốc trả, trước khi An Mộc được nghỉ hè, tôi phải tìm được một nơi ở mới, một công tác mới là tốt rồi.

Thế nhưng hiển nhiên sẽ không Gail thả tôi đi dễ dàng như vậy, hắn như một con chó hoang nóng nảy bị bức ép, ngay vào buổi trưa liền kéo cửa tiệm xuống, cứng rắn lôi kéo tôi lên tầng gác.

Tôi cũng không có phản kháng, sức mạnh của thư tính và hùng tính từ trước đến giờ cách biệt cách xa.

Thế nhưng tôi cũng sẽ không nhận mệnh như vậy, nơi này là đế đô, không phải hòn đảo biệt lập xa xôi, tôi đến đế đô nửa năm, học được tốt nhất chính là pháp luật bảo vệ hùng tính.

Bị ném tới trên giường, tôi bình tĩnh tùy ý để Gail xé rách cúc áo trên người tôi, lộ ra thân thể trắng nõn.

Hô hấp của Gail bắt đầu trở nên trầm trọng, từng cái hôn hạ xuống trên người tôi cũng dần dần trở nên cấp thiết, nhưng tôi chỉ dang rộng hai tay, mặc kệ hành vi của hắn.

Nhưng khi Gail ở trên người tôi nhún nhún mãi đến khi cao trào, trong khoảnh khắc hậu huyết co rút, tôi thò tay vào dưới gối, rút ra lưỡi dao sắc bén, một dao cắt đứt cổ họng của hắn, gọn gàng quả quyết, không chút nào do dự.

Máu tươi trong giấy lát bắn ra, mang đến cho tình sắc hoan ái một màu sắc khủng bố.

Cho đến khi chết, trên mặt Gail vẫn tràn ngập không thể tin tưởng.

Tôi nhưng không nhận được liếm nhẹ chất lỏng màu đỏ ngòm bên khóe môi, ức chế không được cất tiếng cười to, giống như điên cuồng.

Thư tính, cũng chỉ như vậy, thân thể cường đại, sức mạnh áp đảo, cuối cùng cũng không ngăn nổi nhất đao phong hầu.

Đây là ngày vui vẻ nhất kể từ khi tôi rời đi đảo tới nay.

Chứng kiến về yếu đuối của thư tính.

Cười thở hắt hơi một lúc, tôi đẩy ra thì thể đã lạnh cứng, đứng dậy khẽ ngâm nga một khúc hát, đến tử lạnh cầm chén nước uống một hơi cạn sạch, sau đó quay vào gương nhìn chính mình lộ ra một nụ cười xán lạn.

Trong pháp luật bảo vệ hùng tính, nếu như thư tính cưỡng bức hùng tính giao hoan, thì sẽ phải chịu cực hình..... Nếu như trong quá trình giao hoan, hùng tính phản kháng khiến thư tính bị thương hoặc tử vong, hùng tính vô tội.

.....

Xuống lầu, tôi mang theo vẻ mặt sợ hãi của người bị hại, nghiêng ngả lão đảo chạy ra cửa hàng bán hoa tìm kiếm bảo vệ, cuối cùng thành công yếu đuối ngất đi.

Không thể không nói, ở thủ đô rất tốt.

Dù cho tôi giết người, cũng có mấy trăm điều luật giúp tôi thoát tội, ai lại sẽ hoài nghi một hùng tử như nhược đây.

Kết quả thẩm phán cũng nói cho tôi biết, cho dù tôi giết Gail, không chỉ vô tội, cửa hàng bán hoa của hắn còn làm phí bồi thường tinh thần cho tôi, đây thực sự là niềm vui bất ngờ.

.....

Sau đó cửa hàng bán hoa kinh doanh như thường lệ, chỉ là ông chủ đổi thành tôi, tất cả không thay đổi, thế nhưng tôi biết, có thứ đang chui lên từ dưới đất, chờ đợi nảy mầm, rồi đến một ngày sẽ trưởng thành.

3. Chương 3: Mạo Phạm

Có điều cái chết của Gail cũng không phải không có một chút ảnh hưởng đối với tôi, dù sao không phải thứ tính nào cũng đều ngu xuẩn như vậy.

Sau khi tôi được thả, trưởng quan lúc trước đã hỏi cung tôi liền bắt đầu liên tiếp ra vào cửa hàng bán hoa, trong bóng tối quan sát tôi, còn hỏi thăm hàng xóm rất nhiều chuyện về tôi.

Nhưng tôi cũng không lo lắng, trước tiên không nói hàng xóm cũng không biết cái gì, cho dù biết cũng chẳng có chứng cứ để chứng minh là tôi không bị cưỡng bức, dù sao hiện trường lúc đó cũng chỉ có hai người là tôi cùng Gail.

Chỉ cần tôi không lộ ra kẽ hở, cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Vừa nghĩ tới, tôi đang ôm bao hạt giống thạch hoa to liền bởi vì trong phút chốc phân tâm, thân thể không chịu nổi trọng lượng mà một mạch đổ về phía sau, sau đó tự nhiên bị người ôm vào lòng.

Blaise cúi đầu, đối diện vẻ mặt kinh hoàng của tôi, không nói gì, sau khi đỡ tôi thẳng lên liền thuận thế đem bao hạt giống để lên giá cao.

“..... Vừa nãy thất lễ.”

Sau khi thả tôi ra Blaise liền khom lưng tạ lỗi, thái độ chuẩn mực như một Quý tộc được giáo dưỡng tốt đẹp, bởi vì mạo phạm đến tôi mà cảm thấy áy náy.

Thế nhưng tôi cũng không biết đáp trả lại thế nào, trước tiên không nói đến việc tôi không được huấn luyện về lễ nghi, cái ôm vừa nãy tuy rằng không dính tình sắc, nhưng vẫn khiến tôi có cảm giác khó chịu như đang bị rắn độc quấn quanh, cho dù chỉ là ngắn ngủi vài giây.

..... Chẳng lẽ là tôi gần đây trở nên nhạy cảm quá mức?

Chung sống trong vài ngày, Blaise vẫn luôn biểu hiện rất ôn hòa, nho nhã lễ độ như một thân sĩ, không chỉ ưu tiên hỏi qua ý kiến của tôi mỗi khi làm việc, hơn nữa ánh mắt nhìn tôi cũng không mang những dục vọng dơ bẩn kia.

.....

Thấy tôi không có phản ứng, Blaise càng áy náy hơn, “Không biết tôi có vinh hạnh cùng cậu đi ăn tối? Coi như làm là nhận lỗi.”

Lần này, tôi nghĩ cũng không nên cự tuyệt.

Tôi sẽ vô ý dây dưa cùng thư tính.

Song, có một việc đúng là có thể xác nhận.

“Blaise Eng quan thượng, gần đây ngài vẫn thường xuyên đến cửa hàng bán hoa của tôi, có phải là do chuyện của Gail xảy ra vấn đề?”

Nghe vậy nguyên bản vẻ mặt thất vọng của Blaise hiện lên chút ngạc nhiên, lập tức lắc đầu một cái, “Tôi chỉ làm việc theo thông lệ thôi, để bảo đảm sau khi hùng tính bị thư tính thương tổn qua vẫn có thể bình thường hòa vào xã hội, thời gian đầu chính phủ đều sẽ phái chuyên gia đến tiến hành khảo sát tâm lý đối với hùng tính, nếu như quá mức nghiêm trọng sẽ giao nhiệm vụ cho bác sĩ tâm lý tới điều trị.”

Chuyện này tôi cũng đã từng nghe nói qua, thế nhưng thông thường không phải là hùng tính đến khảo sát sao? Đối mặt hùng tính vừa mới bị thư tính ‘ức hiếp’ qua, lại phái thư tính tới gần không phải sẽ xảy ra hiệu quả ngược lại?

Có lẽ là nhìn thấu nghi ngờ của tôi, độ cong bên khóe miệng của Blaise hiện ra một tia bất đắc dĩ, “Như cậu thấy, có rất ít hùng tính sẽ ra ngoài làm việc, vì thể nhân viên khảo sát phần lớn đều là thư tính, hiện tại bởi vì không đủ nhân lực, nên tôi mới bị phòng thẩm vấn điều đến..... nhưng tôi có thể cam đoan, tôi sẽ không có bất kỳ kỳ uy hiếp nào đối với cậu.”

Đối phương thành khẩn trong chốc lát khiến tôi cũng không cách nào phản bác, sau khi qua loa đáp lại tôi liền bắt đầu tập trung vào một ngày bận rộn.

Nhưng ở buổi tối, tôi vẫn cùng Blaise đi tới nhà hàng cao cấp.

Bởi vì buổi trưa, thời điểm Blaise đưa cơm cho tôi nói trong kỳ hạn bọn họ khảo sát, cách để phán định hùng tính có thể bình thường hòa vào xã hội hay không là xem xét xem đối phương có thể không vướng bận mà tiếp tục cùng thư tính giao tiếp, nếu như không thể, thì khảo sát kỳ hạn sẽ căn cứ tình huống thực tế của hùng tính mà kéo dài.

Mà tôi, cũng không muốn đang lúc chớp mắt giữa trưa lại bị người khác ôm lên ghế sofa, cho dù đối phương cũng không có cử động gì quá mức khác người.

.....

Phòng ăn Blaise dẫn tôi tới thực sự rất tốt, không chỉ có đồ ăn ngon, hơn nữa là rất ít người, đêm đó ngoại trừ tôi cùng hắc cơ hồ không có những khách mời khác.

Mà khi cùng hắc nói chuyện, tôi không thể không thừa nhận Blaise rất xuất sắc, tiến lùi thoả đáng, ăn nói khôi hài, hắc biết rất nhiều điều mà tôi không biết, cũng chưa từng thấy, cũng đi qua rất nhiều nơi, tôi cứ như vậy nghe hắc kể, bất tri giác, ly rượu đỏ trong tay tôi bị uống xong lại được rót đầy.

Cuối cùng tôi còn trực tiếp ngã xuống trên bàn cơm, đây đối với hùng tử mà nói không thể nghi ngờ là cực kì nguy hiểm, tôi ở trong đầu không ngừng tự nhủ, nhưng thân thể lại không thể cử động.

Tôi cảm nhận được Blaise bế tôi lên, nhưng sau khi bị đặt lên trên giường, tôi liền hoàn toàn mất đi ý thức.

Điều cuối cùng tôi nhìn thấy, chính là cảnh đối phương nghiêng người đè lên.

.....

Giữa trưa hôm sau, biết rồi không chịu cô đơn ở bên ngoài kêu to, tôi tỉnh lại từ trong một lồng ngực nóng hừng hực, nhưng hoảng loạn một lát, rất nhanh tôi bình tĩnh lại.

Bởi vì tôi phát hiện trên người tôi cũng không có một chút vết tích hoan hảo nào, thân thể cũng không có cảm giác hơi chua xót sau chuyện đó, phẳng phất như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ngược lại là sau khi Blaise tỉnh lại nhìn thấy tôi, vẻ mặt hơi bối rối, cứng ngắc mặc quần áo, chào tôi một câu liền cuống quýt đi ra ngoài, trong lúc đó cũng không dám nhìn thẳng tôi một lần.

Có người nói tối hôm qua tôi say rượu vẫn lôi kéo y phục của hắc không buông, vì thế hắc bất đắc dĩ phải lưu lại cùng tôi ngủ chung một cái giường, cũng không phải cố ý muốn mạo phạm tôi.

Đối với lời giải thích này, do tôi không có ấn tượng đối với việc đêm qua nên cũng không cách nào xác nhận, vì thế chỉ có thể yên lặng quên đi, dù sao cũng chẳng có chuyện gì xảy ra.

Cho nên Blaise, có thể tạm thời phân loại ở phạm trù an toàn.

Không biết ở phía sau tôi, từ cổ đến hông tràn đầy vết tích lôi kéo khiến người ta nghĩ ngợi xa xôi, phần môi càng là hồng phát sưng.

Thư tính vốn là những con thú hoang nham hiểm giả dối, chỉ là bản lĩnh che lấp không giống nhau mà thôi. (Tiểu công thật sự rất ‘ngọt’ =))))))

4. Chương 4: Đầu Mối

Sau đêm đó, quan hệ tôi cùng Blaise rõ ràng hòa hoãn rất nhiều, đối với việc hắc thường xuyên lượn quanh ở cửa hàng bán hoa tôi cũng không bài xích như trước, có lúc thậm chí sẽ còn đáp lại lời thăm hỏi của hắc.

Bởi vì chức vụ của Blaise là quan thẩm vấn, nên một tuần ít nhất có bốn ngày hẳn nhất định phải ở lại trong cục không thể đến đây.

Có điều thời gian lại như hải miên*, luồn lách một chút là sẽ có. Đây đương nhiên là nguyên văn của hắn.

*Nguyên văn là nghĩa là bọt biển hay chất xốp và nhẹ.

Vừa qua giữa trưa, chuông trên cửa kính cửa hàng bán hoa liền phát ra tiếng vang lạnh lạnh, thường ngày tôi sẽ rất nhanh tỉnh dậy từ trong giấc ngủ trưa của mình, sau đó tiếp đón khách mời, nhưng có lẽ là do hôm nay Blaise không đến, cho dù trong đầu một mực cùng mình nói phải thức dậy, thế nhưng thân thể vẫn không thể nhúc nhích được.

Dù sao thường ngày cùng Blaise ở chung tinh thần tôi vẫn nằm ở trạng thái sốt sắng cao độ, chỉ sợ chính mình chỉ cần hơi thả lỏng sẽ lộ ra kẻ hở, vì thế hiếm thấy có một chút thanh nhàn, hoàn toàn không muốn nhúc nhích.

Người đến trầm ổn bước chân tiến vào cửa hàng bán hoa, quen thuộc hướng về phía tôi đi tới, sau đó rất nhanh dừng lại bên cạnh tôi.

Tôi cảm giác được một ánh mắt nóng cháy vẫn đặt ở trên người tôi, chờ một lúc lâu, như là xác nhận được tôi sẽ không tỉnh lại, một hơi thở nhẹ nhàng phun ở trên môi của tôi, nhưng chủ nhân hơi thở này hiển nhiên hết sức cẩn thận, cũng không thật sự chạm vào tôi, mà là như có như không nhẹ chút môi tôi, sau đó xác nhận tôi có tỉnh lại hay không.

Không biết qua bao lâu, một tiếng tiếng kêu nhỏ nhẹ vang lên, khiến đối phương lập tức bứt ra, ngay sau đó, ngực của tôi bị một vật thể mềm nhũn đè lên, vật thể kia cũng không hàm súc như người trước, ở trước ngực tôi đi hai bước liền đuổi ra đầu lưỡi liếm gò má của tôi, còn phát ra tiếng kêu như làm nũng, hình như muốn gọi tôi dậy cùng nó chơi.

Lúc này đầu ngón tay của tôi bắt giác nhúc nhích một chút, sau đó chậm rãi mở mắt ra.

Lúc này ở trước mặt của tôi, đúng như là tôi vừa mới đoán mèo tai cụp mềm mại, bởi vì âm thanh đặc biệt dễ nhận ra, mềm mại kéo dài.

Chỉ thấy con mèo tai cụp này toàn thân trắng như tuyết, bộ lông mềm mại xoã tung khiến người ta không nhìn được muốn vuốt ve, hai cái tai cụp đặc trưng này, phối hợp hai con mắt một màu vàng một màu xanh lục, hiển nhiên là giống vô cùng cao quý.

Mà người dẫn nó tới.....

Tôi không nhìn được cau mày, “Mấy giờ rồi?”

Blaise nhìn đồng hồ trên tay, đáp lại, “Ba giờ chiều.”

“..... ngày hôm nay anh không phải phải đến cục sao? Cứ qua chỗ tôi cũng không sợ bị người ta phát hiện nói anh bỏ rơi nhiệm vụ sao?” Rõ ràng buổi trưa đã đến đưa cơm, đoán trước là sẽ không trở lại, không nghĩ tới vẫn đến.

Nhưng Blaise cũng không để ý, “Mấy ngày nay bên trong cục vẫn rất bình yên, nên tôi liền xin ra ngoài tuần tra, vừa vận tuần tra đến vùng này, liền đến nhìn cậu.”

Công tác ở Liên Bang Chính Phủ còn có thể căn cứ có việc làm hay không mà thay thế cương vị bất cứ lúc nào?

Tôi chưa kịp hỏi dò, Blaise liền nói sang chuyện khác nhìn chăm chăm vào con con mèo kia, “Cậu thấy nó đáng yêu không?”

Nghe vậy tôi theo bản năng cúi đầu, mà con mèo kia cũng làm nũng “meo” một tiếng sau đó liền bắt đầu ở trước ngực tôi cọ sát.

Mèo tai cụp vì thích làm nũng bán manh, đáng yêu bộ lông lại mềm mềm, vì thế vẫn rất được hùng tính yêu thích, cho dù rất nhiều thư tính đều hận nghiến răng với chúng nó, nhưng cuối cùng vẫn chịu đựng sự tồn tại của bọn nó, bởi vì chúng nó đủ trung thành, ngoại trừ hai chủ nhân, Thú Nhân khác tới gần đều sẽ

xuất ra móng vuốt phát ra âm thanh uy hiếp, có lúc còn có thể bảo vệ hùng tính khỏi bị thư tính quấy rầy. Dù sao một ngày có rất nhiều thời điểm thư tính là ở ngoài làm việc, mà hùng tính một mình ở nhà, mèo tai cụp ngoại trừ có thể làm bạn với hùng tính, tránh khỏi hùng tính giận dữ bởi vì thư tính bởi bạn quá ít, còn có thể tránh khỏi những thư tính khác mang ý đồ xấu trong lòng tới gần hùng tính.

Có người nói phàm là là sĩ quan, hùng tính nhà bọn họ đều sẽ có một con mèo tai cụp làm bạn.

Có thể là do đa số hùng tính nhìn thấy con mèo tai cụp này sẽ bị mạnh đến muốn lập tức ôm về nhà, nhưng tôi chỉ có một cảm giác, con mèo kia suýt cho cú áo trước ngực tôi đều bung ra.

Tôi đem mèo nhắc lên, chưa kịp trả lại cho Blaise, hắn đã rất tử tế đưa tay cài lại cúc áo cho tôi.

Chết tiệt, tôi chỉ muốn hắn đem mèo ôm trở về!

Cài nút áo xong, Blaise liền như không có chuyện gì xảy ra nhận lại con mèo đang không ngừng vung móng vuốt hướng về tôi, hỏi, “Cậu có thể giúp tôi nuôi nó mấy ngày không? Chờ đến khi tôi tìm được người mua lại mang đi.”

“..... Đây là của anh?”

Blaise lắc đầu một cái, “Đây vốn là của một đồng sự của tôi, bất quá chiếm hữu dục của hắn quá mạnh, ngay cả con mèo cũng không tha, mới vừa đưa cho hùng tử nhà hắn chưa đầy một ngày đã đem nó ném cho tôi..... Nhưng tôi còn không có thời gian, sống một mình lại chạy ở bên ngoài cả ngày, làm sao chăm sóc nó được.”

Nói xong, Blaise liền xoay chuyển phương hướng, còn đưa con mèo kia tới trước mặt tôi, “..... Vì thế cậu có thể giúp tôi nuôi nó một thời gian không, nếu như nó phá hoại hoặc cắn hư hoa, toàn bộ chi phí tôi chịu.”

Tôi trầm mặc nhìn chằm chằm con mèo.

Mà con mèo kia ngốc manh ngoạo cổ, cái đuôi nhỏ lén lút ở trong lòng bàn tay tôi ngo ngoạ xoay vòng vòng.

.....

Nếu Blaise đã nói đến mức này, tôi cũng không tiện cự tuyệt.

Thế nhưng nhất thời nhẹ dạ, chuyện sau đó liền trở nên vô cùng phiền phức.

Bởi vì bình thường Blaise ở trong cửa hàng còn tốt, không công (con mèo tai cụp kia) còn có thể thuận theo nằm ở bên cạnh, cho dù khách mời đến nó cũng không kêu một tiếng, hết sức nghe lời. Nhưng nếu không có Blaise, khách mời vừa đến cửa, lông của nó liền trực tiếp dựng lên, canh giữ ở trước người tôi không cho đối phương tới gần.

Mà khi Blaise biết chuyện này, không chỉ hổ thẹn xin lỗi tôi, còn mua sạch hoa không bán được, sau đó mời tôi đi ăn cơm làm bồi thường.

Nhìn vẻ mặt ray rứt kia của Blaise, còn có ánh mắt vô tội này của không công, khiến cho cuối cùng tôi ngay cả tức giận cũng không được.

Dù sao khi không công lật bụng nhỏ lên cho tôi vuốt vẫn rất thích.

.....

Thời gian từng chút từng chút một trôi qua, tôi dần dần bắt đầu quen với sự tồn tại của Blaise cùng không công trong cuộc sống, khi ở cùng với Blaise, chúng tôi thường thường tán gẫu, pha một chén trà hoa đi cùng với vài món bánh ngọt tinh xảo, từ hoa đến lá, từ phong thổ đến ân tình, cái gì cũng nói, mà khi Blaise không có ở đây, đa phần thời gian tôi sẽ đọc sách hắn giới thiệu, sau đó chờ hắn đưa cơm trưa tới, vừa ăn vừa nghe hắn kể những chuyện xảy ra trong cục gần đây.

Một ngày kia.

Hàng xóm nhìn thấy Blaise đang giúp tôi cắt hoa, không khỏi phát ra một tiếng cảm thán, “Thư tử nhà cậu đối với cậu thật tốt.”

Câu nói này liền khiến nụ cười của tôi suýt chút nữa sụp đổ.

Ánh mắt tôi lóe lên nhìn về phía Blaise đang mờ hôi đầy người.

Lúc trước đối phương đem tới cho tôi cảm giác như một Quý tộc được giáo dưỡng tốt đẹp, trong lúc vung tay nhấc chân lộ ra sự tự tin cùng thông dong, nhưng bây giờ, đối phương vì tôi mà hai tay dính đầy bùn đất, Âu phục, com lê cũng vứt một bên.

Blaise không thể nghi ngờ là ôn nhu sẵn sàng, nhưng tôi mới phát hiện, sự ôn nhu này vô cùng nguy hiểm.

Hết chương 4

5. Chương 5: Hi Vọng Không Bị Nuốt

Ôn nhu như mật đường, không chỉ khiến người ta trầm luân, còn dễ dàng làm cho họ thả lỏng cảnh giác, bất tri bất giác chết chìm trong khí tức thơm ngọt này.

Mà sống cùng Blaise, chính là như vậy, hẳn hiểu quá rõ làm thế nào để cùng người khác ở chung, hành vi cử chỉ có chừng mực, một chút cũng không khiến người ta phản cảm. Trong lúc vô tình, cuộc sống bình thản của tôi cũng từ từ bị bóng dáng của hắn lấp đầy, ngay cả cửa hàng bán hoa cũng bởi vì ‘kiến nghị’ của hắn mà sửa chữa đến không thể nhìn ra đáng đập trước kia.

Tôi trầm mặc, trong mấy tháng này, lần đầu tiên tránh ra cánh tay đuổi đến của Blaise.

Tôi nhận được ánh mắt nghi ngờ của hắn, thắc mắc rằng tôi rõ ràng đang ở chung rất tốt vì sao đột nhiên lại đổi thái độ, nhưng giống như lúc từ chối Gail, tôi chỉ muốn nhanh chóng gạt bỏ hắn khỏi cuộc sống của tôi.

Đúng, tôi lại muốn chạy trốn rồi.

Không qua mấy ngày, tôi đặc biệt đến Liên Bang Chính Phủ một chuyến xin huỷ bỏ cuộc khảo sát của tôi, còn giám định tâm lý để xác nhận chính mình thật sự không có chuyện gì.

Tôi biết Blaise sẽ rất nhanh nhận được tin tức này, mà tôi cũng không rõ phản ứng của hắn, nếu như hắn chịu biết khó mà lui, từ đây trở thành người đứng với tôi là tốt nhất, nhưng nếu như sự lựa chọn của hắn giống với Gail, tôi nghĩ lần này cánh tay cầm dao găm của tôi hẳn là sẽ không run rẩy.

Nhưng tôi rõ ràng đánh giá thấp đối phương, bởi vì Blaise vẫn như thể không có việc gì xảy ra đến cửa hàng bán hoa của tôi như thường, giống như vẫn chưa thu được tin tức điều gì vậy, cho dù tôi nói với hắn là tôi đã thông qua sát hạch, hắn cũng chỉ vui vẻ chúc mừng tôi, không chút nào có ý định rời đi.

Đối mặt với nụ cười không chê vào đâu được của hắn, tôi lần đầu tiên phát hiện ra nguyên lai thân sĩ cũng có da mặt dày như vậy.

Tôi bắt đầu đơn phương tiến hành chiến tranh lạnh với Blaise, không chỉ không tiếp tục để ý đến hắn, còn đặc biệt nhiệt tình với khách hàng, thậm chí còn đáp lại lời mời của một số thư tính. Nói thật, tôi cũng không biết tôi đang làm gì, rõ ràng là rất căm ghét động chạm cùng lấy lòng của thư tính, nhưng mỗi ngày nhìn thấy nụ cười trước sau như một của Blaise, trong lòng sẽ cảm thấy rất buồn bực, rất muốn làm cho đối phương tức giận.

Tôi muốn chứng thực, người mà chính mình coi như bằng hữu có đối với mình có tâm tư khác hay không..... Thế nhưng xác nhận rồi thì sao? Đáp lại? Hiện tại tôi còn có thể cùng thư tính kết lễ sao?

Lời mời mới vừa đáp lại tôi sẽ không đi, mà là trốn ở trên lầu một mình lẳng lặng suy nghĩ mọi chuyện, dù sao ở trong tư tâm, tôi cũng hy vọng có thể duy trì tình hữu nghị trong sạch với Blaise.

.....

Suy nghĩ miên man, buồn ngủ ập tới. Tôi thuận thể nhắm hai mắt lại.

Nhưng đêm khuya, đang lúc nửa tỉnh nửa mê tôi lại phát hiện không biết từ lúc nào một người lại ngồi ở đầu giường, tôi sợ đến mức lập tức liền ôm chăn lùi về sau, co vào trong góc.

Mà người kia nhìn thấy tôi tỉnh lại, không tiếng động mở đèn giường lên, ánh sáng ảm áp chiếu lên gương mặt anh tuấn của Blaise, nhưng má phải vẫn ẩn giấu ở trong bóng tối.

Nhìn thấy là hắn, sự khủng hoảng trong lòng tôi bình ổn lại rất nhiều, nhưng vẫn là có chút sợ hãi không thôi, “Bla, Blaise, sao anh lại ở đây?”

Nhưng Blaise trầm mặc một hồi, vẫn không trả lời vấn đề của tôi, “..... Cậu biết đúng không?”

“Biết..... Cái gì?” Ánh mắt tôi lập loè, không dám nhìn vào mắt của Blaise.

“Tôi yêu thích cậu, đầu tiên nhìn thấy cậu trong phòng tra hỏi liền thích. Vì thế sau đó tôi đã lợi dụng chức vụ, xin trở thành người khảo sát của cậu, muốn nhân cơ hội này tiếp cận cậu.”

“.....”

“Tôi biết cậu không thích tôi, tôi cũng sẽ không ép buộc cậu, tôi chỉ hy vọng có thể tiếp tục ở lại bên cạnh cậu, cho dù là làm bạn bè cũng được.”

Nghe vậy tâm tôi hơi động, ngẩng đầu nhìn về phía Blaise, sau đó lại chậm chạp không mở miệng, bởi vì đây là lần đầu tiên tôi thấy được bi thương trong mắt đối phương, điều này làm cho chữ ‘không’ làm thế nào cũng đều không nói ra được.

“Anh không cần lãng phí thời gian ở trên người tôi, tôi còn lâu mới tốt như anh nghĩ, anh có thể tìm được một hùng tính so với tôi càng ưu tú hơn.” Đây là tôi thật tâm nói, Blaise là người bạn đầu tiên tôi tiếp xúc từ khi đến để đô, tôi không muốn giết hắn.

Mà nghe được câu trả lời của tôi, Blaise cúi đầu càng thấp, lại trầm mặc một lúc lâu sau đó, ngay khi tôi cho là hắn sẽ cuộc, hắn nói ra một câu, “Giữa chúng ta bây giờ có phải là ngay cả bạn bè đều không làm được?”

“..... Xin lỗi.”

“Blaise, với điều kiện của anh sẽ có rất nhiều hùng tính đồng ý bò lên giường, không cần thiết.....”

“Vậy còn cậu, cậu có bò hay không?”

Đối mặt với sự thâm tình của Blaise, tôi lắc lắc đầu.

Blaise còn muốn làm bộ bi thương kéo kéo khóe miệng, khi phát hiện mọi thứ đều vô dụng, không khỏi than nhẹ một tiếng, bỏ cuộc đứng lên, sau đó chậm rãi bắt đầu cởi quần áo.

Trong phút chốc, khí tức bi thương xung quanh Blaise tan sạch, chuyển hóa thành cảm giác mơ hồ uy hiếp, ngay cả sự ôn nhu trong mắt cũng hóa thành lạnh lẽo, nhìn tôi như một con rắn độc đang trông chừng con mồi bị mình quấn quanh.

Cảm giác này khiến tôi cảnh giác, cầm lấy chăn, “Anh muốn làm gì?!”

Cởi xong quần áo Blaise nghe vậy cười một tiếng, quỳ một gối xuống ở trên giường, chống hai tay từ từ áp sát tôi. Xé đi mặt nạ giả dối đem hiện thực trần trụi bày ra ở trước mặt tôi.

“..... Cậu đã không muốn bò lên trên giường của tôi, vậy để tôi đến bò là được rồi, cậu có thể thử chạy, nhưng cậu sẽ không chạy thoát được đâu.”

Cánh tay cường tráng vây lấy thân thể tôi, cái hôn ngọt nị hạ xuống một bên tai tôi, tôi quay mắt nhìn về phía gương mặt quen thuộc mà xa lạ trước mắt, quyết tâm nhắm chặt mắt lại.

Nút áo ngủ từng cái một bị mở ra, thân thể vì tiếp xúc với không khí mà nổi lên da gà, lại bị một đầu lưỡi ảm áp liếm sạch. Tôi hơi run rẩy, thỉnh thoảng rỉ ra vài tiếng rên đáp lại sự trêu chọc của đối phương.

Lúc khí vật của tôi bị sờ mó đến run run rẩy rẩy đứng lên, Blaise ngồi lên người tôi, đầu lòng hôn một cái lên vành mắt ửng hồng của tôi, đỡ vật thể to lớn muốn cho vào bên trong thân thể.

Lúc này đầu tôi cũng đổ mồ hôi, cổ vũ bản thân, tay thừa dịp lúc đối phương chú ý ở phía dưới mà cho vào dưới gối, ý đồ ở một sát na Blaise ngồi xuống giống như trước nhất đao phong hầu.

Nhưng lần này rõ ràng sẽ không như ý, bởi vì huyết khẩu của Blaise mới chỉ nuốt vào quy đầu, hần liền đem ánh mắt một lần nữa hạ đến trên người tôi, như là nhìn thấu tất cả, lần thứ hai lộ ra nụ cười dịu dàng.

“Thời điểm muốn làm chuyện xấu, nhớ là trước tiên phải nhắm mắt lại, không sẽ bị người khác phát hiện.”

Theo bản năng, tôi nhắm chặt mắt lại, lập tức cảm thấy một mảnh mềm mại trên môi.

Blaise thấp giọng cười, lồng ngực theo tiếng cười đập trùng lên xuống.”An Thụy, người thật đáng yêu.....
Khiến người ta không nhịn được muốn ăn vào.”

“Ân a..... A.” Đột nhiên tiến vào, khí vật bị tiểu huyết mềm mại bao lấy khiến tôi không nhịn được rên rỉ lên tiếng, rồi lại rất nhanh đè nén xuống.

Blaise kẹp chặt hậu huyết, đem tay phải của tôi từ dưới gối lấy ra ngoài liền bắt đầu lên xuống.

“Đêm nay còn rất dài, để xem thanh âm này cậu có thể nhịn bao nhiêu lần.”

Tiếng nước dính nhớp cùng âm thanh trêu đùa kích thích thần kinh của tôi, đêm đó tôi bị Blaise lôi kéo, các loại tư thế đều thử một lần.

Cuối cùng còn bị đặt ở trước cửa cửa hàng bán hoa, đối diện cửa kính làm một lần.

Cuối cùng tôi không những không thể giết hần, còn không ngừng đem tinh dịch bắn vào trong thân thể của hần.

“Cậu biết không, tinh dịch của thư tính mới là chất dinh dưỡng tốt nhất cho hoa.”Blaise nói, đem dịch thể thấm ở trên ngực tôi bôi lên đôi môi hồng hào của tôi.

6. Chương 6: Người Muốn Chết Sao?

Trong lúc còn đang mộng lung ngủ bị tiếng huyền áo ngoài cửa sổ đánh thức, tôi mơ mơ màng màng mở mắt ra, người được cho là đã rời đi lại vẫn ngồi ở đầu giường, thường thức dao găm tôi giấu ở dưới gối.

Blaise thấy tôi tỉnh rồi, dịu dàng hạ ở trên trán tôi một nụ hôn, sau đó liền đứng dậy hướng về nhà bếp, nghiêng nhiên đem nơi này trở thành một cái khác nhà khác của hần. Nhưng không biết có phải là quá mức tin tưởng vào thân thủ của mình hay không, Blaise lại đem dao găm đặt lên bàn, cũng không lo lắng tôi sẽ ra làm việc ngốc gì.

Nhưng tôi còn có thể làm cái gì.

Ở lúc tỉnh táo tôi đánh không lại hần, Blaise vẫn là bá tước, ở trong đế quốc địa vị không thấp, nếu như tôi đi cáo hần, nói không chừng chính phủ còn có thể vì che giấu mà mạnh mẽ để tôi kết liễu cùng hần.

Lẽ nào tôi cứ để như vậy sao.

Không cam lòng.

Nhìn thấy bóng Blaise cầm bữa sáng ra, tôi tự giận mình nằm lại trên giường, vén chăn lên, lộ ra thân thể trần trụi, làn da trắng nõn rải rác vết tích không ngoài ý muốn làm cho hô hấp của đối phương cứng lại, mà tôi càng chọc cho lửa lớn hơn, lắc lắc khí vật bởi vì sáng sớm mà có chút cương, để nó từ từ trương lớn, mặt vẫn như cũ không cảm xúc.

“Lại đây liếm cho tôi, anh không phải rất thích sao.”

Nghe vậy Blaise không nhịn được khẽ cười thành tiếng, sau đó ánh mắt đen tối liếc nhìn cái bàn trống tuếch, liền đem bữa sáng để lên, nghiêng người áp đến. Nhưng hần cũng không có vội vàng cởi quần áo, mà là đặt

ở phía trên tôi, bàn tay không thành thật ở trên người tôi du tẩu, như đang kiểm tra, nhưng dẫn theo tia tình sắc.

“Sờ xong chưa, tối hôm qua chưa sờ đủ sao.”

“..... cậu cắt cây chủy thủ ở đâu?” Blaise nhẹ cắn tai tôi, hai bàn tay to lớn từ từ đi xuống, lúc sờ đến hông còn không có hảo ý tăng tăng vò nắn mấy lần.

Không cần nhìn cũng biết hông của tôi khẳng định đỏ, thế nhưng tôi chỉ là nghiêng đầu đi, từ chối trả lời vấn đề này.

Thấy hồi nửa ngày không ra, Blaise cũng không tiếp tục quẩn lầy, đơn giản hỏi những đề tài khác hẳn cảm thấy hứng thú, “Cậu bắt đầu hoài nghi tôi từ khi nào? Lại giấu dao găm ở dưới gối, Gail kia cũng bị cậu giết như vậy.”

Gò má tôi tách ra đôi môi đang thân tới, lạnh giọng nói rằng, “..... Tôi từ trước đến giờ vẫn không tin vào anh, thư tính thiên tính tham lam, không có mưu đồ làm sao có thể ân cần với tôi như thế.”

“Nhưng tôi chỉ là muốn làm cậu vui.” Nói xong, Blaise ôm tôi xoay người, để tôi dạng chân ngồi ở trên đùi hắn, ngay lúc hắn muốn vươn tay cầm lấy bữa sáng đặt ở một bên, lạnh lẽo dao găm đã phá vỡ lồng ngực của hắn.

Ở một sát na vươn mình kia, lưỡi dao ẩn giấu ở mạn giường đã đổi đến trên tay tôi.

Tôi trầm mặc cúi đầu, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm máu tươi chảy ra, giống như muốn đem dao găm đẩy vào sâu hơn nữa, đem viên này lòng dạ ác độc tàn nhẫn quấy. Nát, như vậy thì sẽ không lại có thêm người vẫn quẩn quất lấy tôi.

“Không dự định đâm sâu hơn nữa sao, chiều sâu này không thể giết chết được tôi.” Blaise đau lòng vuốt mặt của tôi, khoé miệng câu lên một nụ cười, vào giờ phút này vẫn như cũ lộ ra một chút sùng nịch cùng bất đắc dĩ.

Tôi vô cảm ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi vấn đề mà ngay cả tôi cũng không biết vì sao phải hỏi, “..... Anh muốn chết sao.”

7. Chương 7: Nguyên Rửa

“Như em mong muốn.” Blaise cười khổ nắm chặt bàn tay đang khẽ run của tôi, tuy rằng không sử dụng lực, nhưng vẫn khiến lòng tôi bỗng cảm thấy trầm trọng.

Trong lúc nhất thời, hai chúng tôi rơi vào giằng co, tôi có thể nhìn thấy máu tươi lấy dao găm làm trung tâm từ từ tràn ra ngoài, từng chút từng chút một thấm vào Âu phục, com lê trắng nõn.

Ngay ở lúc tôi suy nghĩ hắn muốn chảy bao nhiêu máu mới có thể chết đi, tiếng chuông cửa vang lên dưới lầu, không đúng lúc như vậy, không nhanh không chậm.

Tôi trước tiên buông lỏng tay ra, đứng dậy chuẩn bị mặc quần áo, cũng không thèm nhìn người trên giường.

Tôi nghĩ là thư tử thường ngày tặng hoa cho tôi lại đến, nhưng xuyên thấu qua cửa kính, tôi thấy được một bóng người thấp bé, nhếch môi, ngoan ngoãn đứng ở bên ngoài.

Trong lúc vô tình, thời gian nghỉ hè đã đến, An Mộc cũng trở lại rồi.

.....

An Mộc từ nhỏ đã rất ngoan ngoãn nghe lời, cho dù theo tôi xa xứ cũng không có nửa câu oán hận.

Với chuyện của Gail, tôi chỉ bình thản nói là đối phương đã chết rồi, nó liền ồ một tiếng, rồi không tiếp tục nói nữa, sau đó trong cuộc sống liền như thể chưa từng xuất hiện một người tên là Gail vậy.

Tôi không biết phương thức giáo dục của tôi với An Mộc có phải là sai hay không.

Nhưng nếu như có người hỏi tôi hi vọng bồi dưỡng An Mộc thành hạng người gì trong tương lai, thật ra tôi cũng không biết.

Lúc sinh ra An Mộc, tôi mới chưa đầy 15 tuổi, bị vây ở trong một nhà giam, cả ngày nhìn đất trời, trong lòng tê dại không ngớt, chỉ theo bản năng biết phải đem những tri thức mình đã từng học được truyền thụ cho nó, sau đó, đã không có sau đó rồi.

“Hùng phụ.” An Mộc ngừng làm bài tập, lần thứ hai tâm sự nặng nề nhìn tôi, muốn nói lại thôi, lần này nghỉ hè trở về, nó rõ ràng có tâm sự.

Tôi cũng không có ý định ép hỏi nó, dù sao mỗi người đều nên có không gian của chính mình.

“..... Con.” An Mộc không nhịn được cúi đầu, nhẹ vò góc áo, “Lúc trước ở trên đường con hình như thấy được.....”

Thật vất vả lấy dũng khí nói ra liền bị Phong Linh thanh ngoài cửa đánh gãy.

Tôi cùng An Mộc theo bản năng quay đầu nhìn về phía âm thanh phát ra, rất nhanh, An Mộc lại trầm mặc xuống, mà tôi biết giờ khắc này sắc mặt của tôi khẳng định đen, dù sao nụ cười trên mặt Blaise thực sự là xán lạn đến chói mắt.

“Sao anh lại đến.” Tôi không chút khách khí mở miệng, cũng không che giấu sự thiếu kiên nhẫn của chính mình.

Sau khi tự mình buông tha Blaise, vốn cho là đối phương sẽ không tiếp tục dây dưa, kết quả lại không nghĩ tới ngày hôm sau hần liền ôm một bó hoa hồng đến, còn lan chanh mua rất nhiều đồ chơi cho An Mộc, ý đồ này thực sự là quá rõ ràng!

Mà Blaise làm bộ giống như không nghe thấy vậy, sau khi thả xuống bó hoa, liền ngồi xuống dán chặt lấy tôi, đẩy như thế nào cũng không ra.

“Hiếm thấy Tiểu An Mộc được nghỉ hè, anh đương nhiên phải nắm chặt thời gian biểu để biểu hiện, dù sao anh rất có thể sẽ trở thành thư phụ kế tiếp của hần.”

Câu nói này khiến tôi không nhịn được cười lạnh thành tiếng, An Mộc cũng lạnh nhạt liếc hần một cái, cầm lấy bài tập đang làm dở chạy lên gác.

Lúc đó tôi vẫn chưa để ý điều An Mộc muốn nói, chuyện gì nên cho tôi biết một ngày nào đó nó sẽ cho tôi biết, thế nhưng tôi lại không nghĩ tới, tôi còn chưa đợi được câu chuyện của An Mộc, liền biết hần muốn nói cái gì rồi.

.....

Ác quỷ từ địa ngục đến đòi mạng, cho dù có trốn tới chân trời góc biển, cuối cùng rồi cũng sẽ có một ngày bị tìm được, mà ngày đó, máu tươi sẽ nhuộm đỏ mọi thứ, mang u ám đến nhân gian.

Tựa hồ đã có một chút linh cảm trong cõi u minh, một sáng sớm nọ, tôi để An Mộc theo hàng xóm đi tham quan khoa học kỹ thuật của đế quốc, sau đó treo băng nghỉ bán lên, một thân một mình thu dọn hoa cỏ ở sân sau.

Mấy ngày nay tôi mơ hồ cảm giác được có người một mực ngoài cửa, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn coi tôi, ác ý lộ ra trong ánh mắt khiến tôi kinh hoảng không thôi, nhưng tôi không nhớ nổi là tôi đã phạm lỗi với người nào cả.

Chẳng lẽ là người thân của Gail?

Tiếng bước chân nhẹ nhàng đột ngột vang lên ở trong phòng hoa, cắt đứt tâm tư của tôi, nhưng tiếng bước chân này hình như là ảo giác của tôi, bởi vì sau đó, toàn bộ nhà kính trồng hoa đều chìm vào yên lặng, chỉ còn tiếng tim đập của tôi.

Một lần, hai lần, ba lần.....

Không, nơi này còn có một người khác, tôi còn nghe được tiếng tim đập khác.

Một lần, hai lần, từ từ ẩn giấu ở bên trong tiếng tim đập của tôi.....

Đột nhiên, một gương mặt khủng bố bị thiêu đến máu thịt be bét đưa đến trước mắt tôi, nghiêng ngoẹo cổ, lật lên con ngươi khổng lồ đã không còn mí mắt, phát ra tiếng cười hê hê sồn cả tóc gáy với tôi.

Rốt cuộc tìm được anh, anh trai yêu quý của tôi.....

8. Chương 8: Tê Đại

Lúc trước khi rời khỏi đảo, tôi dứt khoát quyết liệt thả một cây đuốc, nếu như tôi cùng An Mộc trốn không thoát, tôi tình nguyện đồng thời chìm xuống với hòn đảo này, loại tháng ngày ám vô thiên nhật này tôi đã chịu quá đủ rồi.

Có lẽ là lửa kia cũng nhiễm phải oán hận của tôi, rất nhanh lan ra toàn bộ đảo, cây cối dễ cháy nổi liền thành từng mảng từng mảng bức tường lửa, nhiễm đỏ phía chân trời, ngay cả nước cũng không thể dập tắt.

Khi thư phụ của tôi cùng đám tiểu thư tử phát hiện lửa đã không thể dập tắt được nữa, bọn họ bắt đầu chuyển qua đuổi theo chúng tôi, muốn đem tôi cùng An Mộc khóa vào trong lồng tre lần thứ hai, khóa ở bên cạnh họ.

Cuối cùng bọn họ đã trốn thoát, thế nhưng những thư tử kia cũng không may mắn như vậy.

Nhà An Nam nguyên bản ở ngay phía sau nhà tôi, càng gần trung tâm đảo, những thư tử kia vì muốn chiếm lấy An Nam, thừa dịp buổi tối sự đề phòng bị lơ lửng liền đem thư tử của An Nam cùng bọn vệ sĩ đều trói lại, ở khoảnh khắc lửa cháy lên đó, bọn họ đang vội vàng thưởng thức thân thể dụ hoặc của An Nam, không chút nào ý thức được nguy hiểm đang từng bước một áp sát.

Khi bọn họ rốt cục khôi phục lý trí, thư tử của An Nam bị vớt tại ngoài phòng đã sớm bị đốt chết tươi, cho dù hốt hoảng thoát ra, nhưng bọn họ có thể chạy trốn ở đâu.

Từng bước từng bước một bị buộc đến phía sau núi, ngọn lửa nóng rực thiêu đốt bọn họ, phá nát da thịt của họ, cắn nuốt thời gian sinh tồn của bọn họ, đau đớn sâu tận xương tủy nhưng không ai dám ngoảnh bước lại, biển phía sau vách núi là hi vọng sống còn duy nhất của bọn họ, có tổng cộng năm người, cuối cùng chỉ có hai người còn sống —— An Nam cùng An Lục, ba người còn lại đã trở thành bia đỡ đạn cho bọn họ lúc đang nhảy vực, trở thành đệm chân, vĩnh viễn chết ở vùng biển này.

“Bởi vì lúc trước mày làm hư thuyền, mày biết bọn tao từ đảo trở lại bờ như thế nào không! Bọn tao chỉ có thể bám víu trên mấy tấm ván gỗ vụn vặt, từng chút một bơi đi, thư phụ còn chưa tới bờ đã không chống đỡ nổi mà chết ở biển!”

“Bởi vì mày, cả cuộc đời tao đều bị phá hủy! Thư tử của tao cùng vệ sĩ đều bị lửa đốt chết, còn có khuôn mặt này của tao!” Nói đến, An Nam cầm lấy tóc của tôi buộc tôi ngẩng đầu lên, đối diện với khuôn mặt vặn vẹo khủng bố kia, “Khuôn mặt này đáng sợ phải không, ha ha ha ha..... Lúc tao đến bờ, toàn bộ vết thương do bị bỏng đã sinh mủ hủ nát, đó mới là thật sự đáng sợ ha ha ha ha ha ha ha.....”

An Nam đã điên

Ánh mắt của tôi chuyển đến bên cạnh, trên đảo vốn có 18 người, còn sống cũng chỉ có 7 người, năm tiểu thư tử của tôi, An Nam và An Lục. Bây giờ bọn họ tìm đến rồi.

Trong mắt đám tiểu thư tử tràn ngập oán hận cùng phức tạp, nhất định bọn họ sẽ không đứng về phía tôi, dù sao cũng là thư phụ nuôi lớn bọn họ, mà tôi lại là người đã hại chết thư phụ. An Lục từ khi mới đến đã đứng ở phía sau đánh giá hoa cỏ xung quanh, cũng không biết đang suy nghĩ gì, bây giờ tôi bị trói lên, với sự oán hận của An Nam dành cho tôi, chỉ sợ là ngày hôm nay tôi cũng không cách nào toàn thân trở ra.

Thế nhưng kỳ quái là, hiện tại tôi cũng không sợ, trong lòng bình tĩnh như nước, tựa hồ từ lâu đã dự liệu được ngày đó sẽ đến.

“Tại sao mày lại không nói chuyện, A? Câm?! Hay là sợ đến nói cũng không nói được rồi!”

“..... Tôi đang nghĩ, thư phụ cho dù tuổi già, nhưng bọn họ sống ở biển đã lâu, cậu làm sao mà qua nổi.” Thư tử tuổi già bị thương không chết ở biển, nhưng hùng tử bị thương nặng lại có thể sống sót đến lúc lên bờ, nếu như không có vấn đề trong đó tôi mới không tin, tuy rằng không hứng thú biết quá trình, nhưng có thể kéo một chút thời gian, là hơn một chút hi vọng.

Vấn đề này hiển nhiên triệt để chọc giận An Nam, thanh âm bén nhọn nổ tung ở trong phòng hoa, đâm vào màng tai khiến người ta đau đớn.

“Còn không phải tại mày! Thư phụ vì để cho tao sống sót, đêm ngày thay phiên đẩy tao vào bờ, còn chưa tới nơi liền kiệt lực, lưu lại một mình tao giữa biển, mày biết tao tốn bao nhiêu sức mới có thể lên bờ không! Nếu như không phải vì mày, tao mới không bị Nam gia đuổi ra khỏi cửa, ngay cả tang lễ thể diện cho thư phụ cũng không có! Tao...”

“Đủ rồi, ở đây ồn ào cái gì.” An Lục rốt cục mất kiên nhẫn đẩy An Nam ra, “Lúc trước mày nói mày có thể mang bọn tao đến thủ đô ăn ngon mặc đẹp, thư phụ mới giúp mày, bây giờ mày nuốt lời cũng đừng cần nhân không yên cả ngày.”

Dứt lời An Lục ngồi xuống, nắm mặt của tôi nhếch miệng nở nụ cười, nửa bên mặt không bị thiêu hủy còn vụn vẹo khủng bố hơn so với bên kia, “An Thụy, mày thật dễ tìm nha, không chỉ ở thủ đô mở cửa hàng, còn sống rất tốt, uống cho bọn tao nhớ mày như vậy, mày nói mày muốn bồi thường bọn tao thế nào.”

“..... Cửa hàng này tôi có thể cho anh.”

An Lục không thay đổi vẻ mặt tiếp tục cười, chờ câu sau của tôi.

Tôi trầm mặc chốc lát, buông mí mắt xuống, duỗi ra đầu lưỡi liếm nhẹ lên ngón tay hấn, ngậm nó vào trong miệng, lộ ra vẻ mặt dụ hoặc mà hấn thích nhất.

Tôi nghe được tiếng nuốt nước miếng quen thuộc, An Nam lại như bị điên xông lại đẩy An Lục ra, giờ đao muốn giết tôi, nhưng hấn lại trực tiếp bị An Lục trở tay ném lên tường, va vào thùng phân trong góc, trong khoảnh khắc mùi thối tràn ngập nhà kính trồng hoa.

Trong nhận thức của An Lục, hùng tử phải phục tùng thư tử, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, làm sao có đạo lý vượt quyền.

An Lục căm ghét nhìn An Nam một chút, ôm lấy tôi liền đi đến tầng gác.

Tôi biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng lại tê dại không muốn giãy dụa, cũng giãy dụa không ra.

Tôi cùng An Lục cũng đã kết lễ, hiện tại chỉ là đem chuyện cần làm sau khi kết lễ làm thêm một lần thôi.

9. Chương 9: Hoàn

Bị đặt ở trên chiếc giường quen thuộc, An Lục bắt đầu gấp gáp lôi kéo y phục của tôi, hiển nhiên cũng không tính cởi ra dây thừng đang trói tôi, dù sao cuối cùng chỉ cần hấn sống, tôi như thế nào cũng không quan hệ.

Quần áo dần dần rách xuống, từng cái từng cái dấu hôn nhạt màu lộ ra trước người tôi, tôi thấy được sự căm ghét trong mắt An Lục, quen thuộc đến mức khiến tôi không nhìn được cười ra tiếng. Đế quốc quy định mỗi hùng tử chỉ có thể có một thư tử, để tránh khỏi tình huống một hùng nhiều thư thân thể hùng tử sẽ không chịu nổi, mà tôi trên danh nghĩa tuy rằng chỉ có một thư tử là An Lục, nhưng trên thực tế lại có tới bốn cái thư tử.

An Lục vẫn căm ghét tôi, rõ ràng có thư tử là hắn, lại vẫn bị những người khác hưởng dụng. Hắn căn bản là không nghĩ đến, nếu như lúc trước hắn không mang theo những người khác bao vây tôi cùng An Nam, sau đó còn lấy cái thai ra uy hiếp, tôi căn bản cũng sẽ không cùng hắn kết lễ.

Ghét thì thế nào, hắn càng ghét tôi tôi càng vui.

“Sau khi rời khỏi đảo mây lại tìm được bao nhiêu thư tử nữa.” An Lục cúi xuống đè trên người tôi, bóp lấy cổ tôi, trong mắt tối tăm như thể chỉ cần tôi dám mở miệng hắn sẽ bóp chết tôi.

Nhưng tôi vẫn nở nụ cười, trào phúng đến cực điểm, “..... Nhớ mặt thì có mấy người, không nhớ rõ..... Không nhiều lắm.”

“Mày thực sự là không biết xấu hổ” trong nháy mắt An Lục buông tay ra tôi đột ngột ngồi dậy cắn một cái vào cổ của hắn, hung ác gặm nát động mạch dưới da thịt. Rất nhanh, một mùi vị tanh tưởi xộc vào miệng tôi, mặn chát, dính nhớt, tôi còn chưa kịp nhắm nuốt thì một nguồn sức mạnh đã đẩy tôi lại trên giường.

An Lục ấn lại cái cổ đang không ngừng chảy máu, tức giận trở tay tát tôi một cái, sau đó tôi chỉ cảm thấy một trận ong ong trong lỗ tai, ngay cả tiếng An Lục chửi bới cũng trở nên mơ hồ.

“Mày đồ tiện nhân, lại dám làm như vậy với tao! Có thư tử khác làm chỗ dựa là dám phản kháng nhỉ, thân thể này không biết đã bị tao chạm qua bao nhiêu lần, không cho tao sờ, tao càng muốn sờ! Cho mày tiện nhân này.....”

Đầu lưỡi lạnh lẽo ác độc cùng với hàm răng sắc bén bắt đầu du tẩu ở trên thân thể tôi, đến mức khơi dậy từng mảnh từng mảnh da gà, giống như một con nhện lông, phun tơ, mở chân, đem tôi vây trong sào huyệt.

Không muốn.

Tôi thì thảo.

Có thể là khiến tôi đầu vầng mắt hoa chỉ để tôi há miệng, sau đó bị An Lục nuốt chửng.

Sau đó tôi mờ mịt nhìn thấy ánh mắt An Lục từ từ trở nên đại ra, máu cùng thịt ở trong mắt tôi từ từ chia lìa, thậm chí có khối thịt rơi xuống trên mặt tôi, nương theo dòng máu nhiễm đỏ drap trải giường dưới thân tôi.

Trong làn máu, lộ ra một khuôn mặt khác.

Đầu An Lục bị ném tới góc, đã không còn hơi thở, thi thể cũng bị đẩy xuống giường, tôi nhìn thấy môi của Blaise đóng mở như đang nói với tôi cái gì đó, lúc đây trối trên hai tay tôi được cởi, tôi ôm choàng lấy cổ của hắn, cùng hắn môi lưỡi giao triền.

Sự sợ hãi cùng tuyệt vọng bỗng chốc hóa thành dục vọng, tôi nhắm hai mắt, ở bên trong mặn chát máu tanh điên cuồng cùng Blaise giao triền lẫn nhau.

Sau khi rời khỏi đảo, mỗi khi đêm đến tôi đều mơ thấy cái đảo kia, cái đảo với bóng cây tầng tầng, âm u cô tịch, trăng cảnh bị An Lục khóa trong một cái sân nho nhỏ, tê dại nhìn một cái lại một cái bóng người mơ hồ đi vào ép tôi lên giường, dù cho thân thể nóng bừng, nhưng tâm lại cực kỳ lạnh giá.

Tôi cấp thiết muốn chứng minh là tôi đã thoát ra khỏi chỗ đó, cho dù tôi biết không đẩy Blaise ra có thể là một quyết định sai lầm.

Khi nhục thể va chạm, tôi thở gấp ôm chặt lấy Blaise, dưới thân khí vật bị dững đạo hùng hực bao bọc, cắn mút, một lần lại một lần xuất ra tinh hoa, sau đó lại bị cắn nuốt đến cùng.

.....

Khi tôi tỉnh lại lần thứ hai, không biết đã là ngày thứ mấy, xem trang trí xung quanh hiển nhiên đã không phải là ở trong tiệm hoa.

An Mộc ngồi bên cạnh tôi, dụi vành mắt ửng hồng, thấy tôi tỉnh lại liền đưa cho tôi chén nước, sau đó an vị ở một bên, hình như đang giận dỗi, khi Blaise đi vào càng là trực tiếp ngệt mặt ra, chạy vụt ra ngoài.

An Mộc rõ ràng không phải giận tôi.

“Em cảm thấy tốt hơn không.” Blaise đi vào ấn xuống một nụ hôn trên trán tôi, liền hết sức quen thuộc ôm tôi vào trong ngực, mà cả người tôi vô lực ngay cả đẩy hẳn ra cũng không được.

“Bác sĩ nói hôm đó chúng ta làm quá hăng, nên thân thể em còn không có trở lại bình thường nhanh như vậy, qua mấy ngày là tốt rồi, mấy ngày này tôi sẽ chăm sóc cho em.”

“.....”

“..... An Mộc biết chưa.” Biết chuyện thư phụ chết rồi.

Blaise buông mắt xuống, đưa một thìa cháo đến miệng tôi, tôi không há miệng đừng nói nói, đợi đến tôi bắt đầu ăn sau khi mới lên tiếng, “Nó không biết, An Mộc còn quá nhỏ, cửa hàng bán hoa tiến vào cường. Trộm chuyện như vậy anh sợ hãi nó, nên liền lừa nó nói cửa hàng bán hoa đang được sửa chữa, bọn em ở nơi này.....còn những tên trộm kia....mấy đứa nhỏ, nể tình bọn chúng còn chưa thành niên, anh ném bọn chúng vào quân đội, ngoan ngoãn cải tạo, sau đó nói không chừng còn có thể cống hiến cho đế quốc.”

Trộm.

Tôi cũng hy vọng là như thế.

“Hắn là thư tính đã cùng tôi kết lễ.” Đây là sự thật không thể từ chối, đăng ký ở đế quốc, thư tính hợp pháp của tôi.

“Không.”

Tôi ngẩng đầu nhìn Blaise, một đôi môi ôn nhiệt hạ xuống, nhẹ liếm đi vệt nước ở khóe miệng tôi sau đó liền cùng môi của tôi giao thiệp.

“Thư tính cùng em kết lễ là anh, vì thế nên An Mộc gần đây đang luyện tập gọi anh là thư phụ.”

.....

“Em thuộc về anh.”

10. Chương 10: Phiên Ngoại

Kết lễ, đối với thú nhân mà nói là một từ ngữ thần thánh, nhưng đối với tôi nó cũng không khác gì một cái gông xiềng.

Tôi nếu đã thoát ra được một lần há lại có thể cam tâm tình nguyện lại đi vào.

Ở đêm trước khi kết lễ, sau khi tôi đuổi An Mộc về học viện liền thu thập hành lý, mang theo một tấm bản đồ rời khỏi thủ đô.

Mà Blaise cũng không có phản ứng gì quá kích, chỉ là bình tĩnh khiến người ta ngừng việc chuẩn bị kết lễ lại, ngày hôm sau liền giúp tôi mang hành lý đưa lên tàu. Tôi không biết kết quả này đối với chúng tôi là tốt hay xấu, chẳng qua là tôi còn muốn đi khắp nơi một chút, mà hắn cũng tôn trọng quyết định của tôi.

Giữa đường tôi tìm một chỗ đứng liền xuống xe, đi tới một thành phố hoàn toàn xa lạ, có điều lúc này không giống với khi đi thủ đô, tôi cũng không sốt ruột, mà là đi một lượt cả thành phố rồi lại tiếp tục quá giang đoàn tàu khác.

Cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ, khi đi tới thành phố thứ ba Blaise rốt cục đuổi theo.

Khi đó tôi đang làm phục vụ trong một nhà hàng cao cấp, chuẩn bị tích góp tiền tiếp tục cuộc lữ hành, kết quả là đang khi đưa món ăn lại bị một tên điếc không sợ súng sờ mông, còn chưa chờ tôi xệ mặt xuống liền nghe đến thanh âm quen thuộc.

“Em mặc quần áo nhân viên tạp vụ thật đáng yêu.” Áo may ô màu đen, áo lót gia ô lấy thân thể và quần sóc nhỏ, phối hợp với lỗ tai lông xù cùng một cái đuôi loáng thoáng theo bước đi, một cái nơ bướm hồng

nhặt quần trên cổ, sao vừa nhìn liền biết là một con mèo đáng yêu, một con mèo duy nhất trong căn phòng, hiển nhiên là ông chủ nhà hàng có đặc thù sở thích nào đó mà không thể cho ai biết.

Mà đối mặt với sự trêu đùa của Blaise, tôi chỉ khom lưng hôn lên trên môi hắn một cái, “Tôi biết.”

.....

.....

Đêm khuya, trong căn phòng cô tịch truyền đến từng tiếng thở dốc, tiếng nhục thể va chạm và tiếng nước dâm mĩ.

Dưới ánh đèn mờ, tôi nằm ở trên giường nhìn người đang không ngừng lên xuống chuyển động trên người tôi, tiếng rên rỉ bị đè nén khiến cho...cuộc hoan ái này gia tăng thêm một chút cuồng nhiệt.

Không nhịn được ngồi dậy câu lấy cổ Blaise, muốn chậm lại tốc độ của hắn, nhưng cảm giác được huyết khẩu đang bao bọc lấy khí vật dưới thân siết chặt một cái, làm cho câu nói đến đến miệng biến điệu thành tiếng rên rỉ.

“A..... Bl, Blaise, anh thật sự dự định..... Theo tôi đi khắp nơi sao, tài sản sự nghiệp của anh..... Ừm, ha đúng, quá nhanh a.....”

Blaise mạnh mẽ hôn người trong ngực, vòng eo mềm dẻo dưới tay khiến hắn hận không thể trực tiếp sát nhập vào trong cơ thể của mình vĩnh viễn không tách rời. Thừa dịp bóng đêm che dấu, xé ra toàn bộ mặt nạ dối trá trước kia, thật ra hắn và những thứ tính khác không khác nhau là mấy, căm ghét hùng tính rời khỏi tầm mắt của mình, căm ghét hùng tính của mình nói chuyện cùng với những thứ tính khác, ngay cả khuôn mặt lạnh lùng này cũng muốn khóa lại chỉ để một mình hắn chiêm ngưỡng.

Toàn thân em đều là của anh.

“..... Bl, Blaise?”

Mờ mịt nhìn người rõ ràng là đang có tâm sự, hơi nước trong mắt khiến khuôn mặt đối phương trở nên mơ hồ, vừa định lau nước mắt đi, đối phương lại thở gấp nằm nhoài trên người tôi, dấu vẽ mặt vào trong bóng tối.

Một lát sau, thanh âm ôn hòa quen thuộc vang lên, “..... Mấy ngày nay chạy qua chạy lại mệt mỏi quá rồi, có làm em đau không?”

Tôi lắc lắc đầu, “Không có, chỉ là, có lẽ cả đời này tôi cũng sẽ không cùng anh kết lễ được.” Dù cho anh đồng ý quên đi tất cả theo tôi đi khắp nơi.

Blaise cũng không đáp lại, từng chút từng chút một hôn nhẹ, ngậm cắn trên môi tôi, ôn nhu quyến luyến.

An Thụy, cho dù không kết lễ, anh cũng sẽ khiến cho những vị ‘anh trai’ kia của em nhìn thấy khung cảnh hạnh phúc của chúng ta, vĩnh viễn ở trong bồn hoa nhìn, cống hiến chất dinh dưỡng cho những cây hoa mà em thích nhất.

.....

END.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-rua-dao-ac-mong>